

A woman in a blue and white striped dress, red sunglasses, and a white headscarf is walking on a gravel path. She is carrying a wicker basket. The background features a traditional Italian villa with a tower, surrounded by green hills and trees under a blue sky. The top of the image is framed by green leaves and white flowers.

NICKY PELLEGRINO

Villa Rosa

Liefde,
vriendschap en
geheimen onder
de warme
Italiaanse zon

ROMAN

Nicky Pellegrino

Villa Rosa

De Fontein

Alice

Het eerste wat ik voelde was zijn gewicht, onbekend en verkeerd, languit op mijn lichaam. Ik opende mijn ogen, maar het enige wat ik in het donker kon zien was de vorm van zijn haar, krullend en lang. Ik neem aan dat ik gilde en dat hij zei dat ik stil moest zijn, maar dat deel kan ik me niet goed herinneren. Ik herinner me dat hij iets scherp tegen mijn wang drukte, een keukenmes of een schaar misschien, en de dingen die ik dacht... niet dat hij me zou vermoorden, maar dat ik er een litteken aan over zou houden. Een wang ontsierd door een messteek. Het lijkt belachelijk dat je zoiets denkt als je wordt verkracht.

Het was een onbeholpen, goor gedoe dat niet lang duurde. Na afloop bleef ik stil liggen en hoorde hem de vier trappen af rennen. Pas toen ik zeker wist dat hij weg was, stapte ik uit bed en liep naar beneden, naar Charlies kamer.

‘Ik ben verkracht.’ Ik deed mijn mond zo ver open om die woorden te schreeuwen dat mijn kaken pijn deden.

Op Charlie na geloofde niemand me, denk ik, tot ze het gestolen geld vonden dat hij had verloren toen hij wegrende over het pad. De politie suggereerde zelfs dat ik alles had gedroomd. Maar dat was nog voordat ze daar een speciale opleiding voor kregen; ik denk dat zoiets nu niet meer zou gebeuren.

Ik hoorde dat ze in hun walkietalkies over me praatten als over ‘het slachtoffer’. Dat vond ik verschrikkelijk. Ik vond het ook verschrikkelijk dat ik op een vel bruin papier moest staan terwijl ik me uitkleedde in aanwezigheid van een arts die mijn kleren in doorzichtige plastic zakken stopte en ze ergens mee naartoe nam. Ik vond het verschrikkelijk dat hij me porde en prikte en dat ik daarna urenlang alleen werd gelaten met een kopje slappe thee in een felverlichte kamer. Ik vond het

verschrikkelijk dat ik de volgende dag de koppen op de voorpagina's van de kranten zag – *Studente verkracht* – en wist dat het over mij ging. En dat al mijn vrienden, iedereen die ooit in mijn kamertje was geweest, hun vingerafdrukken moesten laten nemen, zodat ik het met geen mogelijkheid stil kon houden en iedereen altijd naar me wees als ik op de campus was: 'Dat is dat verkrachte meisje. Kijk!'

Het heeft alles veranderd. Als ik naar een pub ging dacht ik altijd: hij zou hier nu kunnen zijn. De anderen zaten te kletsen, naar de muziek te luisteren of te darten, maar ik was op zoek naar de man met het lange krullende haar.

Als ik 's nachts alleen was, luisterde ik of ik hem op de trap hoorde. Slapen was onmogelijk. Ik probeerde het zelfs amper.

Charlie bleef veel vaker bij me dan ik had verwacht. Ik denk dat hij zich schuldig voelde. Als we nog steeds een relatie hadden gehad, zou hij naast me in dat bed hebben gelegen toen die onbekende man mijn kamer binnen kwam.

Het was zo'n fijn huis geweest om in te wonen: hoge plafonds, dikke vloerkleden, centrale verwarming. Het was dus niet vreemd dat we geen van beiden wilden verhuizen toen we uit elkaar gingen. Zo'n huis vond je niet gauw weer. Daarom bleven we er wonen: Charlie in de ene kamer, ik in een andere. We vonden allebei dat de ander maar moest vertrekken en we waren allebei te koppig om in te zien hoe belachelijk we ons gedroegen.

Eigenlijk ben ik vooral vertrokken vanwege het beddengoed. De politie had het meegenomen voor forensisch onderzoek, maar na een tijdje zei ik dat ik het terug moest hebben omdat ik geen geld had en dus geen nieuw kon kopen. Ze keken verbaasd, maar brachten het toch. Toen ik mijn bed weer had opgemaakt, zag ik dat er nog steeds vlekken op zaten. Ze hadden er met blauw krijt cirkels op getekend en er een paar stukjes stof uit geknipt. Ik maakte er een prop van en smeed het in de vuilnisbak.

Op dat moment wist ik dat het niet goed voor me was als ik daar bleef en me zou blijven vastklampen aan de gescheurde randen van mijn leven. Ik moest ergens anders zijn. Waar dan ook.

Ik stopte de dingen waar ik aan gehecht was in een paar zakken,

nam een trein naar het zuiden en vertelde niemand behalve Charlie dat ik vertrok. In de trein maakte ik plannen voor een nieuw begin. Ik begon dit te beschouwen als extra tijd... mijn leven na 18 november 1985, de datum waarop een onbekende man een mes tegen mijn gezicht had gedrukt. Ik keek door het raam naar het Engelse landschap dat voorbij raasde en besloot dat ik vanaf nu elke dag als een bonus zou beschouwen. Ik was van plan alle tijd goed te gebruiken. Ik zou het leven helemaal uitpersen, tot er niets meer in zat.

Babetta

Babetta keek naar de zee om te zien waar haar man al zo lang naar staarde. Hij zat in een oude rieten stoel die hij op het terras had gezet. Ondanks de kilte leek hij nog niet van plan in beweging te komen; het was alsof hij op iemand wachtte. Maar ze verwachtten niemand vandaag. Er kwam bijna nooit iemand.

Er moest gewerkt worden vanochtend. Babetta wilde uien poten, knapperige rode, die zo lekker waren in een zomerse salade. Normaal zou Nunzio er al mee bezig zijn, de aarde omwoelend, zijn rug iets gebogen en met de kromme oude spade in zijn sterke armen. Maar vanochtend had de rieten stoel hem geclaimd en had hij het druk met naar de horizon turen.

Nunzio staarde vrijwel zonder te knipperen. Hij nam niet de moeite naar Babetta te kijken, ook al probeerde ze zijn aandacht te trekken door met haar bezem over de terracotta tegels te krassen. Hij had zijn vieze bruine hoed stevig op zijn hoofd gedrukt en hield de armlenningen van zijn stoel vast alsof hij bang was dat ze zou proberen hem eruit te trekken.

Ze hield op met vegen. ‘*Buongiorno*, Nunzio,’ zei ze luid. Hij werd een beetje doof.

Nunzio draaide zijn hoofd om en keek eindelijk naar haar, met kille ogen en een uitdrukkelingsloos gezicht. ‘*Buongiorno* is dood, Babetta,’ zei hij met een lage stem. ‘*Buongiorno* is dood.’ Daarna keek hij weer naar de horizon en was het net alsof hij niets had gezegd.

Dat waren de vreemdste woorden die hij in de lange jaren van hun huwelijk had gezegd, dacht Babetta toen ze de spade pakte en de aarde voor het uienbed begon om te spitten. Af en toe keek ze op en dan zat hij er nog steeds, staarde zwijgend voor zich uit en trok zich er niets van aan dat zij al het zware werk moest doen.

Rond lunchtijd kwam hij binnen. Hij ging op zijn stoel aan de keukentafel zitten en wachtte tot zij zijn eten zou brengen. Hij doopte zijn brood in de dampende dikke pasta-bonensoep tot het zo zacht was dat hij het kon kauwen en hij lepelde zijn eten snel en luidruchtig naar binnen. Nadat hij de laatste hap had doorgeslikt duwde hij de lege kom van zich af en liet hem op tafel staan zodat zij hem kon afwassen terwijl hij terugging naar zijn post in de rieten stoel.

Tegen het vallen van de avond kwam hij binnen maar hij had nog altijd niets gezegd. Babetta wikkelde een wollen sjaal om haar hoofd en liep naar buiten om hout voor het vuur te halen. Het was een windstille avond, met een smal zilveren maansikkeltje. Terwijl ze haar mand met aanmaakhout pakte, keek ze omhoog naar de berg, naar het zoals altijd verlichte grote witte standbeeld van Christus.

Zij en Nunzio woonden hier al jaren, sinds de dood van de oude Umberto Santoro – de vorige huisbewaarder – en elke avond gaf het haar een vredig gevoel te weten dat Christus boven hen in de duisternis zweefde.

Dit was een eenzame plek. Ze hadden geen burens om mee te praten en geen auto om de heuvel op te rijden naar de stad. Toen Babetta nog jong was woonde ze hier niet ver vandaan. Een keer per week liepen zij en haar zussen naar Triento om de door haar vader gemaakte manden te verkopen. Maar nu reden er zo veel snelle auto's over de slingerweg langs de kust dat ze er niet eens langs zou durven lopen, zelfs niet als ze dacht dat haar benen haar nog zo ver konden dragen. Daarom bleef ze hier met als enig gezelschap Nunzio en het beeld van Christus de Verlosser in de verte.

Er kwamen natuurlijk wel bezoekers. Op dinsdag kwam de groenteman met zijn platte vrachtwagen. Babetta verkocht hem alle groenten die ze overhad. Op woensdag kwam de slager met zijn koelwagen en als ze meer geld nodig hadden verkocht Babetta hem een kip of een stuk prosciutto dat ze sinds ze de laatste keer een varken had geslacht in de kelder had gehangen om te rijpen. Elke tweede donderdag kwam de visboer om haar een inktvis of een zak oesters te verkopen. Ze kocht nooit veel, net voldoende om voor het avondeten door een beetje pasta te doen.

Door deze manier van leven hoefde Babetta zelden het geld aan te spreken dat zij en Nunzio betaald kregen voor het verzorgen van de tuinen van het lege huis ernaast. Villa Rosa was een verlaten plek, verborgen achter hoge muren. Toen zij en Nunzio hier nog maar net woonden, kwam de familie van wie de villa was elke zomer naar het zuiden om te zwemmen en te zeilen. Babetta wist nog goed dat het er toen vol leven was geweest. Maar nu was het alweer jaren geleden dat iemand de moeite had genomen om te komen en het huis zag er verwaarloosd uit: de verf bladderde van de roze muren en Babetta had het idee dat het dak begon te lekken.

Maar het huis was niet haar verantwoordelijkheid. Zij en Nunzio kregen alleen betaald om te zorgen voor de tuinen, die terrasvormig afliepen naar de zee en beplant waren met citroenbomen en granaatappelbomen, met ertussenin de artisjokken en tuinbonen die zij en Nunzio daar hadden geplant toen ze begrepen dat de eigenaren niet terugkwamen.

Het verbaasde Babetta wel dat er elke maand geld op hun bankrekening werd gestort. Waarom zou iemand zich er druk over maken of de tuinen van Villa Rosa verwilderden en overwoekerd raakten? Jarenlang was hun saldo toegenomen en inmiddels stond er een behoorlijk bedrag op de rekening. Altijd als haar dochter Sofia uit Salerno langskwam, wilde Babetta naar de bank om te controleren of het geld er allemaal nog was.

Haar dochter kon maar niet begrijpen waarom Babetta het weigerde uit te geven. ‘Koop eens wat nieuwe kleren voor jezelf, mama, of fleurige gordijnen om het huis op te vrolijken. Verwen jezelf toch eens!’

Elke keer schudde Babetta koppig haar hoofd. Ze had alles wat ze nodig had. En het was een geruststelling te weten dat het geld er was en het saldo elke maand groeide.

Babetta had het koud gekregen van de zeewind en ze bracht het hout naar binnen. Nunzio staarde in het vuur. Ze vroeg zich af wat er met hem aan de hand was. Hij had regelmatig een slechte bui. Haar zussen zeiden altijd dat ze nooit had moeten trouwen met een man uit Calabrië – hun bloed was verhit door te veel Spaanse pepers en ze waren een beetje zwartgallig. ‘Je had een jongen van hier moeten nemen,’ zeiden ze als ze zich over Nunzio’s buien beklaagde.

Zelfs toen ze voor de priester stonden vroeg ze zich nog af of ze wel de juiste keuze maakte. Nunzio was tien jaar ouder dan zij en niet de man die ze verwacht had te zullen nemen. Maar toen was het al te laat. Ze had de richting gekozen die haar leven zou nemen en daar moest ze mee doorgaan.

Tijdens de afgelopen tientallen jaren waren zij en Nunzio aan elkaar gewend geraakt. Als hij een woedeaanval kreeg, sloot ze zich op in de kelder tot hij huilend naar de deur kwam en beloofde dat hij zou kalmeren. Zijn ergste buien konden weken en soms maanden duren, en Babetta wist dat ze zich maar bij zijn zwijgen moest neerleggen tot er iets in hem veranderde en hij weer bij haar terugkwam.

Maar deze nieuwe stemming van Nunzio leek in niets op wat ze kende. Nooit had hij een dag niet gewerkt. Hoe ongelukkig of boos hij ook was, Nunzio had altijd de moed kunnen opbrengen om zijn spade te pakken en de tuin in te gaan. Hij deed alle routineklusjes: 's winters snoeide hij de druiven en in de lente spitte hij de aarde zodat zij de zaailingen kon planten. Hij werkte keihard, tot het te heet of donker werd.

Ze had nooit eerder meegemaakt dat hij van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat in zijn stoel naar het niets zat te staren. Ook de blik in zijn ogen kende ze niet, leeg en stil, alsof hij zich langzaam afsloot.

Babetta was bang dat haar man gek werd.

Lees verder in *Villa Rosa*

Van Nicky Pellegrino verscheen eveneens:

De granaatappelboom

Bella Italia

Caffe Amore

Olijven met oregano

Terug naar Rome

Kookschool d'Amore

Een zomer in Venetië

Terug naar Villa Rosa

Dromen van Italië

Derde druk, november 2011

Oorspronkelijke titel: *Recipe for Life*

First published in Great Britain in 2010 by Orion Books,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd

Copyright © 2010 by Nicky Pellegrino

The right of Nicky Pellegrino to be identified as the author of this work has been
asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2011 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Fontein (voorheen Uitgeverij De Kern), Utrecht

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: © bij Barbara

Omslagillustratie: © Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Het vlakke land, Rotterdam

ISBN 978 90 261 5939 8

ISBN e-book 978 90 325 1398 6

nur 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of openig andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.